

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

สุทัสสา อ่อนค้อม

S00010

๑๐...

บ่ายจัดของวันที่แปดนับแต่วันบวช ขณะที่พระบัวเหี่ยวกำลังเดินไปยังกุฏิท่านพระครู เพื่อให้ท่านทดสอบอารมณ์ รถตุ้สครีมใหม่เอี่ยมคันหนึ่งก็แล่นเข้าประตูวัดมา มีรถเก๋งสีฟ้า แล่นตามมาติด ๆ เมื่อรถสองคันแล่นเข้ามาจอดคู่กันที่ลานวัด บุรุษสองคนกับสตรีสามคนได้ ลงมาจากรถ พระใหม่ไม่ทันได้สังเกตว่า คนไหนลงมาจากคันไหน แต่ที่จำได้แม่นยำคือ บุรุษ ที่เดินนำหน้าคนทั้งสี่มานั้น คือครูที่มาจากนครสวรรค์ และเพิ่งออกจากกรรมฐานกลับไปเมื่อ สามสัปดาห์ก่อน

คนทั้งห้าเดินตรงไปยังกุฏิท่านพระครูและถึงก่อนหน้าท่านเล็กน้อย เมื่อท่านไปถึง และทำความเคารพพระอุปัชฌาย์แล้ว ครูใหญ่จึงแนะนำกับคนทั้งสี่ว่า

“นี่หลวงพี่บัวเหี่ยว อาจารย์สอนกรรมฐานให้พ่อ”

แล้วทั้งหมดจึงก้มลงกราบสามครั้ง พระใหม่รู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ คนที่เป็นครูใหญ่ยก ย่องให้เกียรติท่านถึงปานนั้น อีกทั้งหญิงสาวสองคนที่มาด้วยก็สวยหยาดเยี่ยมจนท่านรู้สึก ขวยเขิน

“เจริญพรครูใหญ่ ครูบุญมีกับครูอรุณไม่ได้มาด้วยหรือ” ท่านพระครูทักทาย กระบวนจำชื่อคนแม่นยำไม่มีใครเกินท่านเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง

“ไม่ได้มาครับเพราะโรงเรียนเปิดแล้ว ตัวผมก็กลางานมา จะพาครอบครัวมากราบ หลวงพ่อ” แล้วจึงแนะนำสมาชิกทีละคน

“คุณผ่องพัทตร์แม่บ้านของผม สามคนเป็นลูกชื่อ ผ่องพรรณ วรรณวิไล ชัยชนะ อายุ ห่างกันคนละปี เรียนจบได้งานทำกันแล้วครับ”

ท่านพระครูกำหนด “เห็นหนอ” พิจารณาคนทั้งสี่ทีละคน แล้วพูดขึ้นว่า “นี่คนนี่ฉลาด จะได้เป็นต๊อดเตอร์” ท่านชี้ไปที่วรรณวิไล หญิงสาวยิ้มอาย ๆ ยกมือขึ้น “สาธุ” พร้อมกล่าว ว่า “ขอให้สมพรปากเถิดเจ้าคะ”

พระบวชใหม่แอบชื่นชมในใจว่า “เจ้าพระคุณเอย รูปก็สวย เสียงก็ใส แถมยังความรู้สูง เสียด้วย ข้างฝ่ายพี่สาวก็สวยไม่แพ้กัน นี่ถ้าให้เราเลือกคงเลือกไม่ถูกกระมังหนอ มันเข้าทำนอง รักพี่เสียดายน้อง ครั้นจะรักน้องก็เสียดายพี่ จะเอาอย่างไรดีว้ย”

ท่านพระครูแอบสำรวจความคิดของพระใหม่ เห็นกำลังฟุ้งซ่านหนัก จึงพูดขึ้นว่า
“เห็นไหมบัวเฮียว ที่ฉันบอกเธอว่าครูใหญ่ต้องกลับมาที่วัดนี้อีกภายในเจ็ดวัน ก็กลับมาจริง ๆ

“แต่หลวงพ่อบอกว่าจะถูกรางวัลที่หนึ่งด้วยนี่ครับ” พระใหม่ทักท้วง คนเป็นครูใหญ่จึงพูดขึ้นว่า

“เป็นความจริงครับ ผมกำลังจะกราบเรียนหลวงพ่อยู่พอดี” พระอุปัชฌาย์มองหน้า ลูกศิษย์เหมือนจะบอกว่า “เห็นไหมบัวเฮียว ที่ฉันพูดไว้นะ ผิดเสียที่ไหน”

“ผมต้องกราบขอบพระคุณหลวงพ่ที่ได้เมตตาให้ผมมีโชค” ครูใหญ่พูดพร้อมกับยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“ไม่เกี่ยวกับอาตมาหรือโยม” บางครั้งท่านก็เรียกครูใหญ่ว่า “โยม”

“มันเป็นโชคของโยมเอง อาตมาเพียงแต่รู้เท่านั้น ซึ่งความจริงแล้ว ไม่ว่าจะอาตมาจะรู้หรือไม่โยมก็ต้องถูกอยู่ดี เพราะโยมทำกรรมมาอย่างนั้น เรื่องของกรรมใครทำใครได้ ทำกรรมดีก็ได้ดี ทำกรรมชั่วก็ได้ชั่ว ลูกศิษย์ของอาตมาคนหนึ่งเขาไม่เล่นหวย ไม่เคยซื้อ ไม่ว่าจะเล่นหวยใต้ดินหรือหวยรัฐบาล แต่เมื่อถึงคราวที่กรรมดีมาให้ผล เขาก็ถูกรางวัลที่ ๑ จนได้

เรื่องมีอยู่ว่าตาขี้เมาคนหนึ่งมาอ้อนวอนขายให้เขา เพื่อจะเอาเงินไปซื้อเหล้ากิน เขาบอกไม่ซื้อ ๆ ตานั้นก็เข้าขี้จนเขารำคาญ เลยควักเงินให้ไปสับบาทแล้วเอาล็อตเตอร์มา ตกเย็นล็อตเตอร์ออก ปรากฏว่าเขาถูกรางวัลที่ ๑ เห็นไหมคนมีศี อยู่ดี ๆ ก็มีคนอื่นเอาเงินมาให้ตั้งห้าแสน

เขาก็สำนึกถึงบุญคุณตาขี้เมา ตั้งใจจะเอาเงินไปแบ่งให้บ้าง พอไปตามหาถึงได้รู้ว่าหมอนั้นซื้อคตตายไปแล้ว แก่ไปเที่ยวเร่ขายจนจำเลขได้ พอรู้ว่าถูกรางวัลที่ ๑ เกิดความเสียดาย เลยซื้อค

ท่านพระครูเล่าจบ ลูกสาวคนโตของครูใหญ่จึงถามขึ้นว่า

“แล้วแบบนี้คนที่ซื้อไปจะบาปไหมคะหลวงพ่”

“ไม่บาปหรอกหนู เพราะเขาไม่ได้เจตนา แล้วจิตของเขาก็ไม่มีโลภะ แต่ซื้อเพื่อตัดรำคาญ”

“ผมว่าตาขี้เมาคนนั้นไม่มีโชคมากกว่าใช้ไหมครับหลวงพ่อ” ครูใหญ่ถาม

“ก็คงเป็นยั้งนั่นแหละ เงินมาอยู่ในมือแล้วยังเอามายัดเยียดให้คนอื่น พูดภาษาชาวบ้านก็ว่า ดวงจะไม่ได้ใช้เงิน”

“อย่างคนที่ผมรู้จักคนหนึ่งครับหลวงพ่อ รายนี้ก็ถูกรางวัลที่ ๑ เหมือนกัน แกเอาเงินไปซื้อรถเก่งแล้วก็ไปแต่งงานงามบ้านหมี่มาเป็นเมียน้อย ทั้งที่เมียแกยังอยู่ด้วยกัน หลังจากนั้นก็ใช้ชีวิตอยู่กับอบายมุข ทั้งสุรา นารี พาสี กีฬาบัตร ผลที่สุดก็เลยวิบัติ คือ ถูกหวยได้ไม่ถึงเดือนก็ขับรถไปชนกับสิบล้อตายคาที่เลยครับ” ชัยชนะเล่า

“นั่นแหละเขาเรียกว่าทุกข์ลาภ เพราะเขาไม่เข้าใจกฎแห่งกรรม ไม่เข้าใจว่าที่ตนร่ำรวยขึ้นมาั้นกรรมดีมันมาให้ผล แทนที่จะสร้างกรรมดีเพื่อเติมเชื่อบุญต่อไปอีก กลับไปทำบาปคือประพตติผิดศีล ก็เลยต้องพบกับความหายนะทันตาเห็น”

“แสดงว่าคนที่ไม่มีเมียน้อยทุกคน จะต้องพบกับความหายนะใช้ไหมคะหลวงพ่อ” คุณผ่องพักตร์ถามขึ้น

“ก็คงงั้นมั้ง หรือ ครูใหญ่ว่ายังไง”

“ข้อนั้นผมไม่ทราบครับ ทราบแต่ว่าแม่บ้านผม เธอเป็นโรคหืดครับ ที่ถามหลวงพ่อเพราะแรงหืด กลัวว่าผมจะมีเมียน้อย” คนเป็นครูใหญ่ “ฟ่อง” กราย ๆ

“ผู้หญิงเป็นโรคหืดทุกคนแหละโยม ต่างกันแต่ว่าใครจะมีอาการมากน้อยกว่ากัน”

“หลวงพ่อไม่ได้เป็นผู้หญิง แล้วทราบได้อย่างไรคะว่า ผู้หญิงเป็นโรคหืดทุกคน” ผ่องพรรณถามขึ้น

“ก็หนูไม่ได้เป็นหลวงพ่อ แล้วหนูทราบได้อย่างไรล่ะจ๊ะ ว่าหลวงพ่อไม่ทราบ” ท่านพระครูถามยิ้ม ๆ หญิงสาวมีรูจะตอบประการใด จึงหันไปสบตากับหลวงพี่บัวเหี่ยว หวังให้ท่านช่วย

“คุณโยมคงได้ “เห็นหนอ” นะครับหลวงพ่อ พระใหม่เอื้อนเอ่ยหมายจะช่วย “คุณโยม” ทว่ากลับทำให้เรงงุนงนงหนักขึ้น ท่านพระครูเห็นว่าเรื่องจะไปกันใหญ่ จึงวกกลับเข้ามาเรื่องเดิม

“ตกลงครูใหญ่จะใช้ชีวิตแบบที่ลูกชายเล่ามาหรือเปล่านั้น น่าสนุกดีเหมือนกันนะ”

“ไม่หรอกครับหลวงพ่อ ผมมันเข้าวัดเข้าวาเสียแล้ว บ้านเรามีห้าคนผมก็เอาอาหารได้กันคนละแสน ที่นี้ผมก็บอกภรรยาและลูก ๆ ว่าหลวงพ่อรับนิมนต์ไปเทศน์ตามที่ต่าง ๆ

อยู่เสมอ ถ้ามีรถไว้ใช้สักคันก็จะสะดวกขึ้น ผมเลยบอกจะซื้อรถตู้ถวายเป็นของขวัญ พ่อ พวกเขาก็ช่วยกันลงขันมาซื้อรถ แล้วยังมีเงินเหลือสำรองเป็นค่าน้ำมันอีกสองหมื่น”

พูดจกก็ถวายเป็นเงินสดและทะเบียนรถพร้อมลูกกุญแจแต่ท่านเจ้าอาวาส ท่านพระครูรับ ประเคนแล้ว ให้ศีลให้พรตามธรรมเนียมที่เคยปฏิบัติ คนทั้งหมดรวมทั้งพระบวชเณรต่างพากันอนุโมทนาสาธุการ

“หลวงพ่อก็คงต้องหาคนขับรถสักคนหนึ่งแล้วละครับ” ครูใหญ่เสนอแนะ

“ก็มีแต่สมชายนี่แหละ ขับพอเป็นแล้ว แต่ยังไม่ค่อยขับขี่”

“ไม่ยากหรอกครับหลวงพ่อกับไปขับขี่ต่างจังหวัดทำงานง่ายกว่าในกรุงเทพฯ เพื่อน ๆ ผมมีไปขับขี่เกือบทุกคน ทั้งที่บางคนยังขับรถไม่เป็นด้วยซ้ำ” ชัยชนะออกความเห็น

“แต่แบบนั้นไม่ค่อยดีนะเจ้าคะ เพราะนอกจากจะไม่ปลอดภัยสำหรับตัวเองแล้ว ยังอาจเป็นอันตรายต่อผู้อื่นอีกด้วย” วรณวิไลเอ่ยขึ้น

“จริงค่ะ หนูเห็นด้วยกับน้องวรรณ อย่างเพื่อนหนูนะคะ กำลังยื่นพุดโทรศัพท์ที่อยู่ในตู้โทรศัพท์สาธารณะซึ่งตั้งอยู่ริมถนน คนที่เขากำลังคุยด้วยก็คือหนูเอง จู่ ๆ รถเก๋งคันหนึ่งก็พุ่งเข้ามาชนโครม เพื่อนหนูคอขาดกระเด็นออกมาออกตู้ซึ่งพังยับเยิน กระจกแตก คนชนก็ถูกอัดก็อปปีตายคาพวงมาลัย

หนูก็แปลกใจว่าเอ...กำลังคุยกันดี ๆ ก็มีเสียงดังโครมแล้วก็เงยหน้าไป เลยขับรถออกตามหา ดีที่เขาบอกชื่อถนนไว้ตอนคุยกัน พอหนูเห็นเพื่อนหนูแทบช็อคเลยคะ

ตำรวจสอบสวนได้ความว่า ผู้หญิงคนชนนั้นเพิ่งหัดขับรถ แถมนั้นแกทะเลาะกับสามีเลยขโมยรถขับไปกินเหล้า พอเมาก็ประมาทขับเสียเร็วเลยทำให้เพื่อนหนูพลอยเคราะห์ร้ายไปด้วย”

ท่าทางคนเล่ายังไม่หายหวาดเสียว แต่พระใหม่กลับเพลิดเพลิดกับเสียงใส ๆ ของคุณโยมจนเผลอสติ จ้องหน้าหล่อนไม่วางตา ครั้นเมื่อหญิงสาวเล่าจบจึงถามเซย ๆ ออกมาว่า

“แล้วอย่างนี้จะเอาผิดกับใครเล่าครับหลวงพ่อกับ เพราะคนทำผิดก็ตายไปแล้ว”

“อ้าว...ก็เอาผิดกะพระบวชเณรนี่สิ” ท่านพระครูตอบหน้าเฉย

“ถ้าจ้ะหลวงพ่อก็ยุ่งแล้วละครับ เพราะถ้าพระลูกวัดถูกจับ สมภารก็ต้องถูกสอบสวนด้วย” คราวนี้คนเซยทำเป็นรู้

“จ้ะครูใหญ่ช่วยไปประกันตัวให้ด้วยก็แล้วกัน ไหนว่าเป็นลูกศิษย์เป็นอาจารย์กันไม่ใช่หรือ” ท่านพระครูโยนกลองไปที่ครูใหญ่

“ครับ ไม่เป็นไร ผมประกันตัวให้หลวงพี่เอง” ครูสุฤษดิ์พลอยเออออกห่อหมกด้วย

“แหม...คุณก็ หลวงพ่อท่านพูดเล่น ๆ คุณก็เอาเป็นจริงเป็นจังไปได้” คุณผ่องพักตร์
ปรามสามี

“คุณพ่อก็พูดเล่น ๆ นะคะคุณแม่” วรรณวิไลแก้แทนบิดา พระบัวเหี่ยวมีอันต้องคิด
หนัก ว่าพี่น้องสองศรีคู่นี้ใครเสียงหวานกว่ากัน ก็เลยตัดสินใจไม่ได้อีกครั้ง

“กรณีของเพื่อนหนู ก็ต้องโทษว่ากรรมใช้ใหม่คะหลวงพ่อ” ผ่องพรรณงาม

“แน่นอน โดยเฉพาะคนชั้นนั้นเป็นกรรมประเภทที่กฎธรรมเวทนิยกรรม คือ
กรรมที่ให้ผลในชาติปัจจุบันทันตาเห็น การดื่มสุราถือว่าละเมิดศีลข้อร้ายแรงที่สุดใน
บรรดาศีลห้า เฉพาะทำให้ขาดสติ เมื่อขาดสติเสียแล้วก็ละเมิดศีลข้ออื่น ๆ ได้หมด
อันนี้แสดงให้เห็นว่าทำชั่วได้ชั่วทันตาเห็น

ส่วนเพื่อนของหนูก็แสดงว่าต้องมีเวรมีกรรมเกี่ยวเนื่องมากับคนที่ชน คือมันต้องมี
เหตุ ถ้าไม่มีเหตุมันก็ไม่มีผล หนูลองคิดง่าย ๆ ก็ได้ว่า ทำไมถึงต้องเป็นเพื่อนของหนู ทำไม
ไม่เป็นคนอื่น เพราะคนใช้โทรศัพท์เครื่องนี้ วัน ๆ มีมากมาย แต่ทำไมเขาไม่ถูกชน ที่เป็น
เช่นนี้เพราะเขาไม่ได้เป็นเจ้าของนายเวรกันมา จริงไหมล่ะจ๊ะ” ท่านหันไปถามวรรณวิไล

“จริงเจ้าคะ เหมือนอย่างคุณพ่อกับคุณแม่ ก็คงเป็นเจ้าของนายเวรกันมาใช่ไหมเจ้า
คะหลวงพ่อ” หญิงสาวถามหมายจะยั่วบิดาและมารดา

“แน่นอนจ๊ะ ไม่เฉพาะคุณพ่อคุณแม่หรอก ถึงหนูเองก็เถอะ หลวงพ่อเห็นหมดแล้วว่า
หนูจะต้องใช้เวรใช้กรรมกับคุณของหนูมากกว่านี้อีกหลายเท่า ถึงดวงการศึกษาหนูจะดี แต่
ดวงคู่ครองค่อนข้างจะแย่ หนูต้องอดทนมาก ๆ ถึงจะอยู่กันได้ คู่ของหนูเข้าเป็นคนเจ้าที่ภูฏี
ใจร้อน พูดก็ไม่เพราะ คือไม่เพราะแต่กับหนู แต่กับคนอื่น ๆ โดยเฉพาะสาว ๆ เขาพูดเพราะ
มากเชียวละ หนูก็เลยเป็นโรคหึง แล้วโรคนี้มันจะทรมาณจิตใจหนูมากทีเดียว”

“เมื่อรู้อย่างนี้แล้วหนูก็ไม่แต่งกับเขาซีเจ้าคะหลวงพ่อ”

“ไม่แต่งได้แหละดี ดีมาก ๆ เชียวละ แต่ถึงเวลานั้นจริง ๆ หนูจะไม่คิดอย่างนี้ ไม่พูด
อย่างนี้ หนูจะมาหาหลวงพ่อกับคุณแล้วพูดว่า...หลวงพ่อกับคุณแม่ หนูไม่ได้รักเค้าหรอกเจ้าคะ แต่หนู
สงสารเค้าถึงได้ยอมแต่งงานด้วย จริง ๆ นะเจ้าคะ....”

“ท่านพูดเสียงวรรณวิไล ทำให้คนอื่น ๆ พวกนี้หัวเราะทั้งหญิงสาวที่ชื่อวรรณ
วิไลด้วย

“แล้วเขาเจ้าชู้ใหม่เจ้าคะหลวงพ่อ” หล่อณงามอีก

“จะว่าเจ้าชู้ก็ไม่เชิง แต่ผู้ชายที่พูดหวาน ๆ นะผู้หญิงชอบใช้ไหม นี่แหละสาวแก่แม่หมายตอมกันหึงเซียวละ”

“แหม หนูชู้ใจไม่ดีแล้วซีเจ้าคะ หนูเชื่อว่าสิ่งที่หลวงพ่อกำลังจะต้องเกิดขึ้นกับหนูจริง ๆ เห็นคุณพ่อบอกว่าหลวงพ่อได้ทักพยจักษุกับเจโตปริยญาณ” ประโยคหลังหล่อนพูดตามหลักวิชาที่เคยเรียน

“จริงหรือไม่จริง หนูคอยดูไปก็แล้วกัน อีกแปดปีก็จะรู้ ถ้าไม่จริงมาต่อว่าหลวงพ่อได้” พระบัวเฮียวแอบคิดในใจว่า “เอ...เนื้อคู่ของคุณโยมจะใช้เราหรือเปล่านั้น” ก็พอดีกับหญิงสาวถามขึ้น

“แล้วตอนนี้เจอกันหรือยังเจ้าคะ พระใหม่ตั้งใจฟังเต็มที หากก็ต้องผิตหวังเมื่อท่านพระครูตอบว่า

“เดินผ่านกันไปผ่านกันมาหลายครั้งแล้วที่มหาวิทยาลัย แต่ยังไม่เคยพูดกัน เขาไม่สนใจหนูหรอกเพราะเขามีคู่รักอยู่แล้ว ต้องชดใช้กรรมกับคนนั้นก่อนแล้วถึงจะมาเจอกับหนู”

“แล้วตอนนี้เขาแต่งงานกันหรือยังเจ้าคะ”

“ยัง อีกสองปีถึงจะแต่ง แต่งแล้วก็หย่ากันในปีนั้น ผู้หญิงเขาใจเด็ดทิ้งลูกทิ้งผัวไปอยู่กับชายอื่น คู่ของหนูก็เลยเป็นพ่อหม้ายลูกติด”

“ก็ดีซีเจ้าคะหนูจะได้ไม่ต้องมีลูกของตัวเอง ลูกเขาก็เหมือนลูกเราจริงไหมคะพี่ผ่อง” หล่อนหันไปถามพี่สาว

“พอถึงเวลานั้นจริง ๆ มันไม่เป็นอย่างที่หนูหวังไว้หรอกจะ จำคำพูดของหลวงพ่อก่อนนะจะคุณด็อกเตอร์ ว่าหนูจะต้องน้ำตาเซ็ดหัวเขาเพราะสามี”

หญิงสาวกลับมีอารมณ์ขันเพราะไม่เคยจริงจังกับชีวิต แต่เลิกจนโต หล่อนได้รับความรักความอบอุ่นมาโดยตลอด ทั้งคนในครอบครัวทั้งเพื่อนฝูงต่างรักใคร่หล่อนกันทุกคน ชีวิตของวรรณวิไลจึงยังไม่รู้จักคำว่าทุกข์ ทั้งไม่เคยคิดว่าจะต้องพบกับมัน

หล่อนมีฐิตอกว่า ความร่าเริงน่ารักและมองโลกในแง่ดีอันเป็นคุณสมบัติประจำตัวหล่อนนั้น อีกแปดปีมันจะไม่มีหลงเหลืออยู่เลย นอกจากจะไม่เหลือแล้วมันยังเปลี่ยนเป็นคุณสมบัติที่ตรงข้าม...ตรงข้ามโดยสิ้นเชิง อีกแปดปีหล่อนจะต้องมานั่งร้องไห้คร่ำครวญต่อหน้าพระภิกษุรูปนี้ หล่อไม่รู้ แต่ท่านพระครูท่านรู้

“ก็แล้วแต่จังหวะจะ หัวเขาหนูแน่แน่ ๆ อยู่แล้ว แต่ถ้าวันไหนโชคร้ายหน่อยก็จะเป็นหัวเขาเขา ทำหัวเราไปเถอะแล้วหลวงพ่อก็คงคอยดู”

“ถึงขนาดนั้นเซียวหรือคะหลวงพ่” คุณผ่องพักตร์รู้สึกเป็นห่วงลูกสาวคนเล็ก

“ก็เขาทำกรรมมาอย่างนั้นนี่โยม” ท่านพระครูตอบ

“คนมีการศึกษาเขาจะทำกันถึงขนาดนั้นเซียวหรือคะหลวงพ่” เธอคัดค้าน

“การศึกษาไม่เกี้ยวหรือโยม ที่อาตมาเห็น ๆ มาณะ ขนาดจบปริญญาโท ปริญญาเอก ยังตะก้นตักบ้านไม่รู้ก็คู่ต่อกี่คู่” คราวนี้มารดาของวรรณวิไลนั่งเงียบกริบ นึกสงสารบุตรสาวที่จะต้องมารับกรรมทั้งที่อะไร ๆ ก็ดีมาโดยตลอด ท่านพระครูจึงพูดปลอบว่า

“ไม่ต้องคิดอะไรมากหรือโยม ขอให้ถือว่า **สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม** อาตมาเองก็ชดใช้กรรมมามากต่อมาก หนักกว่าลูกสาวโยมหลายเท่าหนัก คิดเสียว่าใช้ ๆ กันเสียให้หมด จะได้ไม่ต้องมีเวรมีกรรมต่อกันอีก”

“ดิฉันห่วงลูกสาวนะค่ะ”

“ห่วงเขาทำไมกันเล่า กรรมใครใคร่ก็ใช้ แต่ไม่นานหรือโยม ถ้าปีหลังจากแต่งงานเขาก็จะสบาย คู่ของเขานั้นโดยเนื้อแท้ก็เป็นคนดี แต่ต้องมีเรื่องระหองระแหงกันจนหาความสุขไม่ได้ก็เพราะกรรมเก่า ก็ทำกับเขาวัวมากนี่นา”

ท่านหันไปทางวรรณวิไล เห็นกฎแห่งกรรมของหล่อนอย่างถ้วนทั่ว ทว่าเจ้าตัวกลับไม่รู้ไม่เห็นกรรมของตัวเอง

ฟังเขาคุยกันแล้วพระบัวเซียวจึงรู้ว่า คู่ของวรรณวิไลไม่ใช่ท่าน ภิขุหนุ่มจึงย้ายความหวังไปไว้ที่คนเป็นพี่สาวของหล่อน พอดีที่ผ่องพรรณถามขึ้นว่า

“หลวงพ่คะ แล้วหนูพบเนื้อคู่หรือยังคะ” พระใหม่ใจเต็นระริกด้วยหวังจะได้ยินคำตอบว่า “พบแล้วจะ ตอนนี้อย่างบวชเป็นพระอยู่” ใจแทบหยุดเต้นเมื่อท่านพระครูตอบว่า

“จะมีเนื้อคู่สักกี่คนกันล่ะจะ ก็เพิ่งแต่งงานเมื่อเดือนสิงหาคมที่ผ่านมาเอง รถคันที่ขับมาก็ไม่ใช่ที่สามี่เขาซื้อให้หรือจะ”

พระบัวเซียวหน้าซีดลงทันใด รู้สึกวาบหวิวคล้ายจะเป็นลม เพราะต้องพบกับความผิดหวังถึงสองครั้งสองคราติด ๆ กัน ใจหนึ่งท่านพระครูอยากจะสมน้ำหน้า แต่อีกใจก็นึกสงสาร จึงพูดเป็นเชิงปลอบโยนว่า

“แต่บางคนก็โชคดีที่เกิดมาไม่มีเนื้อคู่ ไม่ต้องไปใช้เวรใช้กรรมกับใคร อย่างพระบัวเซียวนี้ ดวงจะต้องบวชตลอดชีวิต และจะมีความสุขกว่าคนครองชีวิตคู่”

“ผมขออนุโมทนาด้วยครับ” ครูใหญ่ยกมือขึ้น “สาธุ” แล้วพูดต่ออีกว่า “บุญของท่านเหลือเกินที่ไม่ต้องมารับผิดชอบชีวิตใคร ๆ ผมเข็ดแล้ว กว่าลูกจะโต จะเรียนจบ ผมลำบากแทบเลือดตากระเด็น ถ้ากลับไปเป็นโสดได้อีกครั้ง ผมจะขอบวชไปจนตลอดชีวิต”

ภิกษุหนุ่มฟัง “ศิษย์อาวุโส” ของท่านพูดแล้วก็กำลังใจขึ้น พระอุปัชฌาย์จึงเสริมอีกว่า

“ถ้าชีวิตการครองเรือนให้ความสุขได้จริง เจ้าชายสิทธัตถะก็คงไม่สละราชสมบัติออกผนวชหรอก อยากรู้ไหมว่าทำไมถึงเป็นอย่างนั้น เตียวอาตมาจะหาหลักฐานมายืนยัน”

ท่านลุกขึ้นเดินไปที่ตู้พระไตรปิฎก หยิบเล่มที่ต้องการออกมาแล้ว จึงกลับมาหนึ่งที่เดิมนี้ พระพุทธองค์ทรงแสดงโทษของกามไว้ในเล่มนี้” พูดพลางส่งคัมภีร์เล่มใหญ่ และบอกให้เปิดไปหน้า ๓๖๐

“ไหนลองอ่าน **ชัคควิสณสูตร** ตั้งแต่ข้อ ๗๖๔ - ๗๖๖ ให้พรรคพวกฟังสิ” ครูสุภะดีจึงต้องอ่านด้วยเสียงที่ทุกคนได้ยินกันทั่วกันว่า

“...ข้อ ๗๖๔ กามนี้เป็นเครื่องข้องมีความสุขน้อย มีทุกข์มาก บุคคลผู้มีปัญญา รู้ว่ากามนี้เป็นดังฝี่ ดังนั้น แล้วพึงเที่ยวไปผู้เดียว เหมือนนอแรดจะนั้น

ข้อ ๗๖๕ ดูกรภิกษุทั้งหลาย สุขโสมนัสใด อาศัยกามคุณ ๕ ประการนี้เกิดขึ้น สุขโสมนัสนั้นแลเรากล่าวว่า กามสุข กามสุขขุดนี้ กามสุขนี้เลว กามสุขนี้ลามก กามสุขนี้ให้เกิดทุกข์ กามนี้เป็นเครื่องข้อง มีความสุขน้อย

ข้อ ๗๖๖...คำว่ากามนี้มีความยินดีน้อย มีความทุกข์ยาก กามทั้งหลาย พระผู้มีพระภาคตรัสว่ามีความยินดีน้อย มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมาก มีโทษมาก

กามทั้งหลาย พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัส เหมือนโครงกระดูก...เหมือนชิ้นเนื้อ...เหมือนคบเพลิง...เหมือนหลุมถ่านเพลิง...เหมือนความฝัน...เหมือนของที่ยืมเขามา...เหมือนผลไม้...เหมือนดาบ และสุนัขไล่เนื้อ...เหมือนหอกและหลาว...เหมือนศีรษะงูเห่า...มีทุกข์มาก มีความยินดีน้อย มีความคับแค้นมาก มีโทษมาก เพราะฉะนั้นจึงชื่อว่า กามนี้มีความยินดีน้อย มีทุกข์มาก...

ครูใหญ่อ่านจบ ท่านพระครูจึงถามขึ้นว่า

“เป็นยังไง ซาบซึ้งหรือยัง เห็นแล้วใช่ไหมว่าเป็นพระนั้นได้เปรียบกว่าเป็นฆราวาสเป็นไหน ๆ”

“แหม...หนูชักอิจฉาหลวงพ่อกับหลวงพี่แล้วซีเจ้าคะ ถ้าหนูเป็นผู้ชายคงต้องขอบวชแน่ ๆ เลย” วรรณวิไลพูดขึ้น หล่อนเป็นคนอ่อนไหวง่าย จึงซาบซึ้งและซึ้งซบอะไร ๆ ได้รวดเร็วกว่าคนอื่น ๆ

“เป็นผู้หญิงก็บวชได้ คือบวชใจยังงี้ละ บางคนกายบวชแต่ใจไม่ได้บวช เช่น พวกที่อาศัยผ้าเหลืองหากิน คนพวกนี้เขาเรียกว่า **ตัวเป็นพระแต่ใจเป็นมาร**”

“บวชใจทำอะไรคะหลวงพ่อ” ถามอย่างสนใจ

“ก็เจริญสติปัญญา ๔ เหมือนที่คุณพ่อหนูเขาปฏิบัตินั่นยังงี้ละ”

“ถ้าเช่นนั้น ปิดเทอมหน้าหนูจะมาอยู่วัดสักเจ็ดวันนะคะคุณพ่อ” หล่อนบอกบิดา

“ดีแล้วลูก เพื่อกรรมมันจะได้เบาบางลง” ครูใหญ่สันทน

“หลวงพ่อกะ แล้วชีวิตครอบครัวของหนูจะดีไหมคะ” ผ่องพรรณถามขึ้นบ้าง ฟังเรื่องราวของน้องสาวแล้วหล่อนพลอยใจไม่ดีไปด้วย วรรณวิไลทั้งสวยทั้งเก่ง ไม่น่าจะต้องมีกรรมอะไรหนักหนา

“ดีจะ ตอนนี้ดีเพราะกำลังข่าวใหม่ปลามัน แต่ต่อไปแย่หน่อย เพราะสามีเขาจะเลี้ยงหนูด้วยลำแข้งชนิดซีโครงเหน็บข้างฝาเขียวละ รู้สึกจะหนักกว่ารายน้องสาวด้วยซ้ำ เพราะสามีหนูเขาเจ้าชู้ พอไปเจอคนใหม่ก็เบียดคนเก่า” ท่านพระครูบอกไปตามที่ได้เห็นกฎแห่งกรรมของสองพี่น้อง

“ลูกสาวดิฉันโชคร้ายทั้งสองคนเลยหรือคะหลวงพ่อ” คุณผ่องพัทตร์ถาม รู้สึกหดหู่เศร้าหมองด้วยสงสารลูก

“อย่าไปคิดอะไรมากเลยโยม ทุกคนมีกรรมเป็นของตน เรื่องของกรรมเก่าก็ต้องชดใช้กันไป อย่าไปสร้างกรรมใหม่ขึ้นมาอีกแล้วกัน ชีวิตการครองเรือนก็เป็นอย่างนี้ สุขบ้างทุกข์บ้างปะปนกันไป”

หลวงพ่อกะ แล้วหนูพอจะมีทางทำให้กรรมเบาบางลงบ้างไหมคะ” ผ่องพรรณถาม หล่อนเริ่มวิตกกังวลกับอนาคตที่ยังมาไม่ถึง

“จะกังวลล่วงหน้าไปทำไมเล่าหนู อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด เราต้องกล้าเผชิญกับความจริง การจะให้กรรมเบาบางลงมีวิธีเดียวคือมาเข้ากรรมฐานที่วัดนี้สักเจ็ดวันเป็นอย่างน้อย”

“สามีหนูไม่ยอมให้มาแน่ ๆ ค่ะ ตั้งเจ็ดวัน นี้หนูขอมาหาคุณพ่อคุณแม่วันเดียวเขายังไม่ค่อยพอใจ”

“ใช่ซีจ๊ะ ก็กำลังรักอยู่นี่ เขาไม่ยอมให้คลาดสายตาสักเวลาเวลาที่เอาเถอะ แล้วหนูจะได้มาอยู่วัดตอนที่เขาเบื่อหนูแล้ว ถึงเวลานั้นหลวงพ่อกงจะช่วยแนะนำได้บ้าง”

“หนูต้องกราบขอพระคุณล่วงหน้าคะ” พุดจบจึงก้มกราบสามครั้ง เป็นการฝากเนื้อฝากตัว คุกกันอีกพักใหญ่ ๆ คนทั้งห้าจึงลากลับ ท่านพระครูย่าเตือนสตรีทั้งสองว่า

“อย่าลืมหาเข้ากรรมฐานนะ หนูนะ แล้วก็ไม่ต้องไปคิดอะไรมาก รู้ไว้ดีกว่าไม่รู้ ที่หลวงพ่อบอกก็เพื่อจะให้หนูตั้งสติได้เมื่อพบกับเหตุการณ์อย่างนั้น จะได้ไม่ตกใจเกินไป อย่าลืมหาใช้ ๆ ให้หมดกันไปเสียแล้วก็อย่าไปสร้างกรรมใหม่”

ท่านจำเป็นต้องบอกต้องพูด เพราะคนส่วนมากเมื่อประสบกับเหตุการณ์เช่นนี้ต่างผลุนผลัน พากันฆ่าตัวตายบ้าง ฆ่าคนที่ทำให้ตัวเองเจ็บช้ำบ้าง ด้วยคิดว่าเป็นทางหนีทุกข์ แต่ข้อเท็จจริงนั้นนอกจากจะหนีทุกข์ไปไม่ได้แล้วยังทำให้เพิ่มทุกข์ผูกเวรกันหนักขึ้นไปอีก

“จำไว้นะหนูนะ” ท่านย่าเตือนอีกครั้ง

“เจ้าคะ”

“คะ” สตรีทั้งสองรับคำพร้อมกับก้มลงกราบท่านพระครูและหลวงพี่บัวเหี่ยว แล้วจึงเดินไปยังลานจอดรถที่บิดามารดาและน้องชายรออยู่

มีต่อ.....๑๑